

лѣзоха навънъ. Посрѣщна ги хладенъ и прѣсенъ въздухъ. Валѣше още, но вече безъ вѣтъръ, равно и тихо. Свѣткавицитѣ припламваха по-рѣдко и грѣмотевицитѣ глѣхнѣха надалече. Бурята бѣше прѣминала. Грозданъ и Тачката прѣкосиха черковния дворъ и излѣзоха на улицата. Винаги прѣдпазливъ и съобразителенъ, Тачката се спираше често, заслушваше се и се оглеждаше на всички страни. Той се забави и остана назадъ. Грозданъ крачеше прѣдъ него широко и бързо и не обръщаше внимание на нищо. Той кривна на едно мѣсто и пое пжтя за у дома си. Тачката свирна подирѣ му. Грозданъ се спрѣ и го зачака.

— Е, туй нѣщо не си чини труда, — зашепна Тачката, като се приближи и показа вѣнеца подъ ямурлука си. — Какво ще го правимъ?

— Прави го каквото щешъ, — сопна му се Грозданъ. — Менѣ нищо ми не трѣбва.

И безъ да прибави дума повече, той се обърна и продължи пжтя си. Тачката погледна подирѣ му очудено, поклати глава и, като се озърна още веднажъ насамъ-нататъкъ, бързо заситни съ лекитѣ си и безшумни стѣпки. Свѣткавицитѣ хвърляха кратки синкави блѣсъци, въ ли-стата на дърветата шумолѣше дъждътъ. Нѣкъдѣ изъ селото пропѣ пѣтель.

XIV

Грозданъ се върна въ кѣщи, свали мокрия си ямурлукъ и, безъ да се съблича, трѣшна се и легна на одѣра. Той бѣше самъ, Петра спѣше отгдѣ, при болното. Вмѣсто да се успокои, страхътъ и безпокойствието му още повече пораснаха. Главата мугорѣше, коситѣ лѣпнѣха по челото му и той не можеше да разбере дъждътъ ли бѣше го измокрилъ или пѣкъ горещъ потъ го обливаше. Не бѣше ли ги видѣлъ нѣкой? Нѣмаше ли още утрѣ да